

ОРГАН СОЮЗУ

УКРАЇНОК

АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL ORGAN
OF THE
UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК I Ч. 9 ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА., ВЕРЕСЕНЬ, 1944

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., SEPTEMBER, 1944 VOL. I № 9

Родичі Джана Годяка Про Свого Славного Сина

Від панства Василя і Анни Годяків, родичів славного фільмового актора українського роду, Джана Годяка насліло таке письмо адресоване до Централі СУА:

"Враз з дружиною, дякуємо Вам пані Лотоцька і Вашій організації СУА за такий щирий лист, який Ви вислали до нашого сина Івана, актора фільмового у Галівуд. Вибачте, що від нього самого Ви не одержали відповіді, але перше, що він дуже зайнятий працею над новими фільмами. Друге, що він дещо слабо лише по українськи, хоч зі свого походження і імені, яке задержав на потіху родичам та цілої української еміграції—дуже гордий.

Ми обое з дружиною походимо зі села Грушатич, повіт Перемишль, а у Америку прибули в 1912 р. Жили у Пітсбургу до 1923 року, а опісля перенеслися до Гемтремк, де наш Івась покінчив у 1931 році ви-

щу школу. Тепер живемо у Дітроїті: у своїй хаті.

Дякуючи з душі в імені нашого сина за пам'ять прохаємо Вас усіх не забувати за нього та писати, коли маєте час та нагоду. Ваші листи дуже піднесуть його на дусі та додадуть більше сил змагати до успіху, який добуває собі великим трудом та завзяттям на славу українського імені.

Наш син Івась покінчив українську школу при парохії Непорочного Зач. Преч. Діви в Гемтремк, Миш., де тоді учителювали пан Андрій Стисловський і пан Тома Кошіль. Ці два учителі впоїли найбільше любови до всего, що українське в малого українського хлопця Івася Годяка. Честь їм велика за це!

Пересилаємо в цім листі 5 дол. на одну передплату "Нашого Життя" та потреби організації СУА"

І родичам честь за це, що виховали такого сина!

ОДИНАЦЯТЬ СИНІВ НА ОБОРОНУ АМЕРИКИ

Франсез Дайк, 43-літня жінка з Шикаго, побила усі рекорди записані в історії Америки: післала на війну одинацятьох синів — між ними дві парі близнюків і одні трійняки. У вікні її скромного мешкання видніє хоруговка з одинацятьма службовими зірками. "Я молюся за моїх хлопців кожного вєгора" — казала мати газетним репортерам. "Але я не прошу Бога, щоб хоронив їх від всякого зла, бо вони пішли на це, щоб терпіти за Америку. А молюся, щоб Бог дав їм силу бути вірцями вояками та моряками. І сповняти свої обов'язки так, як їх батько, що воював у першій світовій війні"

Одинацять синів, які тепер в одностроях, має пані Дайк з першого подружжя. Коли її чоловік згинув в майнах, в катастрофі, молода вдова працювала як послугачка в шпиталі та виховувала дітей. Хлопці зарабляли, де могли, і так рідня держалася разом. Вийшовши у друге заміж стала матір'ю ще чотирох синів, останній вродився вже у часі війни.

НА ФАРМІ КРАЩЕ ПРАЦЮЮТЬ ДІВЧАТА

Відколи почалася війна і недостача рук до фермерської праці стала пекучою проблемою — уряд старається знайти способи, як зарадити лихови. Посилає відділи війська, шкільну дітвору, робітників з фабрик, коли їде про послішне виконання праці, головню збору, землеродів, який може пропасти через опізнення.

Побіч цього по усіх стейтах організують молодь у окремі табори фермерських помічників. Дівчата та хлопці дістають по таких таборах господарський вишкіл, а опісля розділюють їх по поодиноким фермах як поміч господарям.

Окремий відділ що займається при університеті Корнелл робив ріжного рода досліди над цим новим способом організованої помочі для фермерства. Між іншими занявся такою справою, як це, хто з молоді, хлопці, чи дівчата краще вивязуються зі своїх завдань на фермі. Розпити роблено над молоддю, розісланою по фермах з п'ятнадцятьох підготовчих таборів. Господар у

Клер Бут Лус Опять Кандидаткою

Републіканці стейту Конетікат номінували, і то одноголосно, своєю кандидаткою до найближчих виборів в грудні ц. р. Клер Бут Лус, теперішню посолку з цього стейту, відому писменницю та журналістку. Вона буде добиватися вибору проти двох противників: мушчини, кандидата соціалістичної партії і другої жінки, яку номінували демократи. Демократичною кандидаткою є 28-літня адвокатка з Бриджпорт, Конн., Маргарет Коннорс, яка у перше виступає на партійній арені. З цієї причини мала спершу в партії противників але всеж — на демократичній конвенції стейту Коннетікат вибір її перейшов через аклямацію.

кожному випадку мав виповнити квестіонар з питаннями між якими було це, кого з молоді, хлопців чи дівчат знаходить більш помічними у фермерській праці.

Оцінка випала на користь дівчат. Після свідцтва фермерів вони більше цікавляться працею, не нищать сирівця та знаряддя, більш погідні духом та — дизне! — не мучаться так як хлопці, головню в пізних пополудневих годинах.

БІЛА РЕЧНИЦЯ ТЕМНОШКУРИХ

В Полуднево-Африканській Унії зайшла замітна політична подія. Чорні тубильці, яких є чотири рази стільки, що білих, вибрали своєю речницею—спікеркою у парламенті п'ятдесять-літню шкотку з уродження Вайолет Ливингстон Беллінгер. Від часів англійської королевої Вікторії ніодна жінка не вспіла здобути собі такої пошани та довіря серед темношкурних, як вона. Ставши спікером і провідником партії має вона тепер право забира́ти голос зараз після прем'єра, і ще прислугує їй цілий ряд привілеїв великого політичного значіння.

Щоб здати собі належно справу з досягів Вайолет Беллінгер — і то досягів білої жінки серед темношкурних — треба пригадати, що станови-

(Продовження на сторони 7-й)

Клер Бут, з нагоди своєї номінації виголосила промову, передавану радієм, а опісля пресою. Вона гостро атакувала уряд за це, ро зміряє до вкорочування американських свобод та обниження життєвої столи населення. Це все, як казали, діється з причини, що уряд допускає комуністичні впливи, які підривають основи американської демократії.

Сенатор Едвард Фенн, який представляв Клер Бут її радієвим слухачам сказав про неї таке: "Нема сьогодні у нашій легіслатурі мушчини чи жінки, яка у так короткому часі добула б імя та розголос, що її має Клер Бут. А це тому, що ніхто не перевищив її умом, таланами та посвятою обов'язкам, які на себе взяла"

МІЖ НАШИМИ РОДИНАМИ

З весілля на народні цілі

Громадяни Микола і Розалія Вецал з Вунсакет, Р. А. справляли весілля своїй донці Маріїці, яка виходила заміж за Івана Маденчука. Шлюб відбувся в українській православній церкві 4. червня ц. р., а опісля гостина в церковній самі при численній участі рідні та приятелів молодять і їх родичів, які знані в нашій громаді з народної та церковної праці.

В часі гостини староста Іван Слободян в кількох словах попросив гостей, щоб зложили з нагоди весілля жертву на народні цілі. Збірка принесла 50 дол., з яких 10 дол. призначено на пресовий фонд "Нашого Життя" Щира дяка усім жертводавцям!

Пані Розалія Вецал, мати молоді, це довголітня предсідниця 29 відділу СУА ім. Ольги Кобилянської. Находила все час на громадянську працю, хоч як мати четверо дітей мала тяжкі і відповідальні обов'язки дома. Двох синів післала на війну, Степана та Василя, який дістався у японську неволю. Та мимо цього удару мати не падає на дусі, а в суспільній роботі; шукає забуття та сили діждатися повороту синів. Для "Нашого Життя" придбала у відділі найбільше передплатниць.

Марія Кінаш

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Нявдія Олесницька, головна редакторка.

Всі статті й дописи посилати до редакторки.

Оголошення, передплати посилати до Централі, 866 Н. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів рока 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Думки під Шкільний Рік

Приходять перші дні вересня, а з ними початок шкільного року. Щоб не діялося тоді у нас, чи по світу — то всеж, ця подія проникається наперед перед усіма іншими. Наставмо радіо, чи розгорнім часопис: говорять, едіторіяли пишуть, великі люди голос забирають про цю подію, яка так скромно, так незаметно виглядає, коли прирівняти її до цих новин, які сьогодні стрясають світом від ранку до ночі.

Чи справді воно таке важне, що після двох місяців тиші шкільне подвіря опять заройлося діворою та молодю, огорілою від сонця та розхоченою вакаційним безділлям? Може тому важне, що врешті мама відітхне спокійніше свідомо, що дитина сидить у школі, а не ганяється по вулиці.

Та вага події лежить у чому іншому. Початок шкільного року, це новий ступінь у підготовці людей, які мають продовжати це, що ми почали, добувати це, за чим ми побиваємося, відкривати це, що нам може і не снилось. І саме з цієї причини рік шкільний стає великою подією. Бо це рік надій на новий поступ, нові досягн. які чекають наряд коли підросте покоління, що ось знова на цілий шкільний рік поринає у книжки та науку.

Та у школі дізнається молодь лиш про це, якими дорогами прямує людський ум та якими законами кермується життя. Усе інше треба буде опісля кожній молодій людині для себе здобувати. Самій треба буде шукати нагоди на успіх та хосенну працю для щастя власного і других. І доперва тоді, коли у молодій людини шкільна диплом у руці, вона стає перед усіма труднощами, серед яких має виказати свій талан та найти для себе гідне місце у світі.

Так воно діється у першу чергу тут, у нашому краю, який по цілому світу звать "вітчиною необмежених нагод на успіх" І кожна молода людина, не дивлячися на це де і у кого вродилась — таку нагоду для себе тут має. Не говорім, що це було так колись, що тепер гірше, що добрі часи не вернуться. Виховуймо нашу молодь так, як радить американський філософ та письменник Линколн Стефенс. Він пише у одному зі своїх творів: "Я учив дітей і молодь, що нічого у світі не було ще зроблено так, щоб його не мож було поправити, і нема нічого, про що ми зналиб основно та без найменшого сумніву. Молодь має перед собою необмежену нагоду, а для заохоти нехай знає вона, що ні тепер, ні в минулому не було у народів устрою, якого не треба було у чомусь поправити; що ні тепер, ні в минулому не було газети, школи, банку, театру, фабрики, склепу, який був би ідеально zorganizований і що не було і нема бізнесу так заложеного, фінансованого та веденого, як цього треба" — Але молоді люди можуть цього всего доконати, можуть поправити це, що зле, а злі похибки є усюди. Хоч як хваляться старші своїми успіхами — то молоді можуть досягнути більше. Бо таке є право життя, на якому полягає увесь людський поступ.

Коли говоримо про нашу молодь, молодь українського роду, то досі небагато нагод вона між нами шукала, бо — не багато їх мали. Привезли зі старого світа погляд, що людині треба лисиною світити, щоб з нею числилися і вона щось зміла зробити — ми на нашу молодь мабуть до гробової дошки будемо глядіти, як на молодиків, яким без упину треба чогось від нас старших учитися. І відпихаємо її уми від себе, або держимо між собою лиш таких, яких мож було "заголюкати" та заставити до послуху. Лишаємося з молодими людьми, які нас потребують, як безпомічні діти. А ці, яких нам потреба, які моглиб

Юлія М. Шустакевич.

Військова Служба і її Вплив на Родинне Життя

Очевидно, що писатиму про службу жінки у війську, бо це є актуальне питання під цю пору. Чимало молодого жіноцтва наділо військовий уніформ і записалось на службу для нашого краю, а між ними теж дівчата українського походження рішилися на військове звання зрозумівши, що край наш потребує військової сили.

Жіноче військо це новина, бо ледви два роки минуло, як почалась організація жіноцтва у військові частини. Оправу створення жіночої армії представлено в Конгресі Злучених Держав ще 1941 року. Та вона стояла на мертвій точці майже цілий рік, аж поки конгресменка зі стейту Масачусетс Едіта Роджерс порушила наново в Конгресі пропозицію створення регулярної жіночої армії, 14 мая, 1942 р. По дуже коротких нарадах Конгрес одобрив цю пропозицію, а на другий день, 15 мая, президент Розевелт підписав відповідну резолюцію, відчинивши американському жіноцтву вхід до нового звання, до нової кар'єри.

Першою жіночою військовою частиною стала "Віменс Армі Кор." в скороченню "ВАК", яка повнить службу на суші. Другу частину "ВЕИВС", створено 30 липня, 1942 р., і є вона звязана з морською флотою. Найпізніше повсталася третя, значно менша частина жіночої резерви прибережної сторожі, так звана "СПАРС" Усі ці частини жіночої регулярної армії начисляють уже понад 200,000 членок і сповняють вельми важні функції. Жіночу правильну армію приняла прихильно загальна опінія, одобривши держава і що найважливіше — військові провідні круги признали її вельми здібною і безперечно потрібною частиною американської оборони. Та це тепер, в часі війни.

Якже буде коли війна скінчиться? Що станеться з військовими частинами жіночої армії? Чи ці нові осяги американського жіноцтва добути поважними зусиллями мають осьтак зникнути і піти в забуття?

Такі питання насуваються вже тепер, коли приходять

думка про закінчення війни та замирення. Ця сама конгресменка п-ні Роджерс побивається за цим, щоб справа військового вишколу для жінок остала актуальною і після війни. Вона стоїть на цьому, що Американа вступаючи в теперішню війну, не була достаточо підготована, а жіноцтво своєю участю у військовій службі причинилось у великій мірі до успіху нашої армії, створюючи більшу військову силу. П-ні Роджерс говорить, що такі великої ваги краєві події як війна, не повинні набудуче починатись без участі жіноцтва. Тому треба мати регулярну жіночу армію, яка постійно виховувала б і муштрувала нові жіночі ряди.

Та ця справа не така легка до вирішення, бо проти військової служби для жінки виступають її обовязки біля заложення і вдержання родини.

Ніколи перед тим жінка не була так на овиді як тепер. Ніколи перед тим мабуть незаймала вона такого одвічального становища та виповняла такі ріжнородні обовязки, як під цю пору, але рівночасно із тим сторожитиме родинного огнища? Жінка над усе повинна остати жінкою і чи тепер чи пізніше в неї прокинеться природою її даний інстинкт, який кликатиме її до сповнення цього споконвічного обовязку материнства. А цей обовязок є найвищий, бож материнство, родинне огнище, конечно потрібне для вдержання людського роду, а з тим у свою чергу нових поколінь та нових борців.

Із створення жіночої армії повстали сумніви а то й зневіра, особливо у старших віком громадян. Декотрі говорили, що жінка у військовому однострою відобеться від родини, не схоче займатись вихованням дітей, виконувати хатньої роботи, тощо. Інші зневірено похитували головами, мовляв: світ уже кінчиться, бо жінка вояком стала!

Але такі сумніви, такі зневіряючі погляди на жінку-воячку

(Продовження на Стороні 8-ій)

багато зробити для нас і української справи ідуць, та досягають успіхів деінде.

Це наш гріх супроти молоді українського роду. Чимало нагод для праці скривається між нами. І наша молодь з американським світоглядом, трудящістю та енергією моглаб найти у них успіх. Тоді, колиб наше старше покоління кермувалося законом, якому Америка завдячує свій поступ та щасливе життя: дати нагоду молоді та передати у її руки це все що потребує дальшої розбудови.

Клявдія Олесницька.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

КОЛИБ МИ ЩИРО БАЖАЛИ

Нам треба більше жіночої гордості, більше дбалості про наші жіночі справи. Наше жіноцтво вміє допомогти громадянству в усяких справах, а тимчасом про свої, жіночі, часто дбає найменше. Немає в нас тої гордості, якаб спонукувала жіночий загальний дбати про те, щоб усе, що носить такби сказати жіночу фірму, виходило найкраще; щоб з гордістю могли показати, як ту чи іншу справу потрапимо повести (коли захочемо) ми жінки.

Колиб у нас тої жіночої гордості було трохи більше, як інакше виглядала б тоді наша робота! Які величезні користи, не тільки жінкам, а для загалу українського народу, могла б вона принести!..

Возьмім ось наш Союз Українок Америки. Якби загальний жіноцтва був заінтересований у тім, щоб усі відділи цієї організації були зразковими українськими товариствами, то всіма силами старався б цього досягнути. Тоді праця в цих була б прикладом для інших і викликувала б у них подив, а не, як це на жаль іноді буває, недоцінення, а то й легковаження. Для того кожен членка його насамперед постарався б, щоб усі її знайомі стали теж його членками. І якщо б загальний жіноцтва мав свою жіночу амбіцію, це дуже легко можна б досягнути. Вистарчило б сказати: Ми жінки, заложили жіночу організацію, і всі ми жінки повинні до неї належати!

І в цій нашій організації не було б місця на дрібниці, сварки, марні образи, які часто, немов рак, нищать життя й працю в товаристві!

Якби кожна з нас жіноцтва мала більше амбіції й жіночої гордості, ми старалися б залагоджувати помилки одна одної, прощати дрібні прогріхи супроти нас і своїми невдоволеннями, сварками, а то й усуненням від праці не вносили б розкладу в життя товариства, не гальмували б його суспільної роботи та не наражували б його на кпини.

Колиб ми жінки, мали свою жіночу гордість, то подбали б, щоб Центральна не була звязана у своїй роботі браком відповідних а то й конечних фондів. Ми постаралися б, щоб Головна Управа могла розвинути свою працю так, як це зверхній установі пристало. Ми дали б можливість Головній Управі, видавати конечні брошури, тощо, удержувати потрібні фахові сили і багато, багато, інших важних, не лише для жіноцтва, а й для українського народу справ, можна б як слід полагодити.

Колиб ми щиро бажали.

В липні ц. р., отже в 7 місяці існування, Наше Життя дістало поштовий дозвіл посилати його як "секонд клас маттер" То значить що воно має вже 750 передплат, та що його посилка буде дешевша.

Це не малоб особливого значіння, якби ми не знали що багато людей, а між ними й багато такі членок СУА не вірило що Наше Життя вдержиться. Дехто "пророкував" що за тричотири місяці, а найбільш півроку, воно загине й оставить по собі ще одно велике розчарування. Тимчасом сьогодні видаємо вже 9 число, і Наше Життя має до деякої міри запевнену будучність.

Чи маємо заложити вже руки? Навпаки. Нашим завданням і амбіцією повинно бути доповнення передплат до тисячки ще заки скінчиться рік і йти щораз далі й далі вперед.

Фінансовий звіт який відділи вже дістали, вказує найкраще де праці було найбільше. Багато завдячуємо праці одиниць у відділах, які взяли на себе роботу збирання передплат і жертв, і їм щиро дякуємо. Дякуємо теж всім що датками й передплатами дали можливість Нашому Життю йти в світ між люди.

В СПРАВІ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ПОЇЗДКИ

Звертаємося з проханням до урядничок відділів СУА, щоб на заповіджені організаційні збори, запросили теж жіноцтво які ще не є членками нашої організації, а особливо якнайбільше число молодих жіноцтва і дівчат вашої місцевості.

Союз Українок Америки бажає мати молодь у своїх рядах, для них творяться окремі молодечі відділи. Особливою гордістю кожної Союзянки буде дочка що їде її слідами. Надійшов час, коли й вони хочуть з нами працювати, треба щоб ми їх запросили. Не марнуймо-ж тепер доброї нагоди.

Центральна С. У. А.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В дописі філії СУА поміщеної в 8 числі Н. Ж. пропущено

відділ 26 СУА в Детройт. Має бути: На зборах філії СУА явилися представниці 5, 16, 23, 26 і 37 відділів.

ЯКИЙ ХОСЕН МАЄМО З ПРАЦІ В ЧЕРВОНОМУ ХРЕСТІ

В теперішню хвилю, коли весь світ купається в крові, коли майже ніхто не має спромоги скомунікуватися зі своїми рідними, що остали в Старому Краю, ані подати їм ратунку — велику роль відіграє Червоний Хрест.

Його помічна рука сягає в кожну закутинку кулі земської. Хочете скомунікуватися з вашими рідними — удайтесь до бюро заграничних комунікацій "Foreign Communications Bureau". Там вони подадуть вам вістку про Ваших рідних, а як буде можливо — уділять помічч. Хочете дізнатись про вашого сина в військовій службі, про якого довший час не мали вістки, удайтесь до бюро домашньої послуги "Home Service Bureau". Там про вашого сина розвідаються і негайно вас повідомлять. Коли у вашій родині захоріє хтось тяжко і ви бажали б свого вояка мати дома при недужім — удайтесь до повище згаданого бюро, а там негайно постарався б його дістати додому на відпустку. (Я сама мала нагоду покористуватись такою їх службою, коли тяжко захоріла). Це все А. Ч. Хрест робить без жадного для Вас кошту.

В краях де тепер ведуться завзяті бої, Червоний Хрест безупинно дає свої послуги і поміч також мешканцям звільнених країв. Щеплення проти недуг, ліки, опіка над недужими — це праця яку А. Ч. Хрест ростягає не лиш на військо, але й цивільне населення.

Про значіння кровної плазми знаємо вже багато. Вратувала вона життя не одному юнакові, який не був би тепер між живими колиб на час не був дістав крові, що її ви, чи другі охотники дарували для А. Ч. Хреста.

А скільки ми Союзянки її дарували? А може зробили б нам так "День Союзу Українок"? Зберімся та загостім усі до "Blood Bank" у нашому місті чи дільниці!

Або ще краще: закличмо цілу нашу громаду та зорганізуємо "Український День" Тут найкраще удатись до наших священників о поміч: вони проголосять в церквах і на їх зазив усе найдуться охочі. У нас в Дітройті кожний третій четвер в місяці є офіційним днем давання крові. При цьому маємо теж нагоду дати кілька годин на іншу працю для А. Ч. Хреста, шиемо, плетемо светери, збираємо гроші і т. д.

Кілька годин в тиждень не пошкодить вашій домашній праці, а pomoже багато А. Ч. Хрестові. При цьому навчитесь декого краще, чим умієте, бо у А. Ч. Хресті дають фахові ін-

струкції до кожної праці.

Перейдім по черзі цих кілька ділянок, які можете опланувати завдяки А. Ч. Хрестові даром і у легкий спосіб. Вони можуть дати вам фахове знання навіть для зарібкової праці, і то на післявоєнний час.

Перша поміч "First Aid." У десяти лекціях по дві години навчитесь як дати негайну поміч коли у вашій присутності трапиться якесь нещастя. Багато випадків дома, чи дитинде не кінчилися смертельними наслідками колиб у людей було більше знання приписів першої помічі.

Домашній догляд, "Home Nursing", рівнож дуже добре можна опанувати в кількох лекціях, та мати поміч, як за-недужає хтось дома.

Піклунок Червоного Хреста, "Red Cross Nurse." Скільки гроша коштує курс вишколення одної доглядачки, а А. Ч. Хрест дає вишколення даром, даючи ученицям ще по кілька доларів у місяць на дрібні видатки. Молоді дівчата повинні з цієї нагоди скористати!

Помічниці піклунок "Nurse Aids." В 50-годинному курсі можете навчитись і помагати в шпиталях, де тепер усюди відчувають недостачу помічних сил.

Опіка над дітьми "Child Care". Усі охочі можуть учитись даром, як плекати немовлята і ходити коло дітей. Скільки немовлят стратило життя задля несвідомості материй. Молоденькі матері, скористайте з цієї нагоди!

Опіка над жертвами дитячого паралізу "Infantile Paralysis Care". Лекції даром.

Дієта, куховарство "Dietetics".

Лікарські перевязки "Surgical Dressings". Багато жіноцтва працює в цій ділянці. Та чи багато з нас, Українок?

Сірі дами "Grey Ladies". Ці відвідують по шпиталях хворих, які не мають рідні, щоб ними опікувалися. Пишуть листи в разі, як хворий сам не може, читають їм книжки та розраджують. Їх услуги дуже цінні та пожадані.

Врешті **Штабові помічники "Staff Assistants"** забирають місце в виконавчій комітеті і мусять знати всі ділянки праці. Це вже більше відповідальна праця, до якої треба мати вже шкільну підготову і спеціальні здібности.

Всі інструкції Американський Червоний Хрест уділяє даром, а членки Союзу Українок повинні користати з кожної нагоди, щоб чогось навчитись через А. Ч. Хрест, а ще й

(Продовження на Стороні 8-ій)

БОЧКА СОЛИ

(Оповідання)

З того часу, коли Любов Антонієвна перенеслася до нової садиби з городцем, ми наїшли нове, куди миліше місце на наші жіночі сходи. Звісно в городі не збирались ми на те, щоб обговорювати якісь важні політичні справи, а просто, щоб обмінятися думками на тему наших скромних, дсмашніх переживань.

Весною, поки в городці було доволі ясно й продувно, ми щільно прикладались до вишивок, плетіння светрів, і частенько почути можна було таке:

— Маріє Осипівно — погляньте, будь ласка, чи розвести мені цей узір на плече, чи тільки на передок?

Очевидно, що питання, спрямоване до найближчої сусідки зацікавило й найдальшу, і таким робом зростало до проблеми, що її вирішували всі присутні. Та коли посажена довкруги городця широколиста фасоль розкинула свої віти ми опинились серед приемних зеленкуватих сутієків, — тоді всі ручні роботи самочинно відпали. Ми почали наші розмови зводити, а радше виводити, на ширші простори товариських зацікавлень.

Одного разу виринула проблема, чи можна добре пізнати людину з самої обсервації, чи треба необхідно, як каже приповідка: зїсти з нею бочку соли. Звісно, товариство поділилося таких, що: "конче сіль то ця бочка" та на таких, що: "без соли"

Позвольте, памі, я вам дос розкажу. воно вам вияснить, я прихильнось у ту, і не іншу сторону.

Таке сказав Анна Петрівна, старша незамужня жінка, що завдяки своєму маєтку мала змогу півзати дальші світові обрії. аж воно було можливе для котрої небудь із нас. Ми зараз умовляли й стали прислухуватись, тим більше, що не сказала на чю сторону вона прихильється.

— Одного року, після дошкульної атаки ревматизму я рішилась поїхати до купелів. Довша лежанка підчас хвороби вимучила мене психічно й я пробувала найти душевну рівновагу, користаючись усіми імпрезани, що їх даватимуть у живці. (Звісно, не танксвими). Я пішла навіть на представлення мандрівного театру маріонеток. Переважала тут публіка дитяча, яку провсжали дорослі. Представлення було цікаве й веселе, діти реагували на це так живо, що я не дивувалась, коли з головки дівчинки, сид. а радше підскалика, блазніта стрічка сплила

(Продовження на сторозі 7-ій)

Theodosia Boresky

The Priceless Treasure

A few hundred years ago, there was a diminutive kingdom on the banks of the Dnieper river, in the heart of Ukraine. Over it presided a sage and benevolent ruler.

In this kingdom there were several factions or parties which were continually at swords' points with one another. They made frequent raids upon each other and plundered even the lands of the king's own vassals, thus constantly stirring up trouble.

Just as we have certain rabble rousers in this day, so there were found some at that time too. They had succeeded in arousing mob hysteria.

For the good of the whole community and to put a stop to these word jugglers who were leading the people astray into channels of corruption of law and order, he had perforce, to declare a state of war within his own empire to stop the continuous plundering.

Being a kind and humane individual, he did not wish to see the women and children injured and killed in the battle. So he ordered notices posted and a public declaration made by the king's heralds to this effect: All women and children on a certain day must leave their homes, bringing none of their belongings with them, and repair to the river bank to be rowed across to the other side where they would be safe from any harm. (The Dnieper in those days was deeper and wider than now). There were tents and food provided for the women by the good grace of the king. He was confident his army would overcome the rebel factions and the women would be safely brought back in a day or two.

The day came when all the women took tearful leave of their already armed husbands. All feminine feet led to the river bank.

The king also came forth from his palace, clothed in heavy armor, to watch and oversee the erodus of the women from the city. As he came down the stairs of the palace leading to the street, heavily escorted, a woman came panting up, bowed and kneeled before the king. "Your majesty," she entreated, "I have come to ask a boon of you!"

"I know the women are to go across the river and stay there until the battle has been fought. I, too, will go. But before I go, O Kind and Generous Sire, I want to ask a small favor of you; would you give me leave to carry a bundle along with me. You have said we cannot bring any of our belongings with us, as food and whatever else we need will be provided for us there."

"But please, your Majesty, all I want is to bring just one bundle along with me. Do give me permission to carry it!"

The king glanced down at the comely young matron barely five feet tall, and puckered his brow in meditation. He wanted to be fair in his judgment. She was such a tiny bit of femininity he thought it could do no harm to allow her the little favor she asked. Considering her size, she certainly could not carry very much in any bundle. So he granted her the request. In return she

gave him a smile that lit up his very heart for making her so evidently happy.

He climbed upon his warrior steed and rode in regal splendor to the river bank to direct the proceedings.

About half of the women had already gone across the river when the king arrived.

After awhile, becoming bored and somewhat saddened by the parting farewells of his subjects, the king turned to leave the river's edge. At once his attention was attracted to a large group of men and women who were proceeding to the embankment from another direction. Sounds of gay laughter and merriment arose from within it which was unusual on this day of farewells. Curious, he directed his horse towards the group.

"But sir, the king himself gave me permission this very day to carry any bundle I wished!" came a tremulous feminine protest.

"Even if he did grant you permission, Madam, I doubt his Royal Highness expected a person of your stature to carry such a large bundle!"

Laughter followed this remark.

"At least, Madam, you will have to allow us to inspect this great object to see that it does not hold ammunition."

"Open it, open it!" came the demand from the inquisitive crowd.

The woman, flushed and flustered, was about to make another protest when the king rode up to the sentry and demanded what all the tittering and delay was about.

"This woman, Sire," answered the captain of the guards, "has a large bundle she persists in carrying with her to the other side of the river. She claims you have given her permission to do so."

The king recognized the little woman who had begged a favor of him on the palace steps. She was carrying on her back a bundle almost twice as large as she.

"Tell me, pretty and ambitious young woman, what is so precious a burden in that sack you are carrying for which you are jeopardizing your very life? Open it, that I might see what it is a woman values so highly that she will strain her utmost to carry to a place of safety."

She hesitated a moment. "Your Majesty," she queried, "when you have seen what it is I carry will you still keep your promise to let me take it with me?"

"Yes, you may still have my permission to transport it across, since I promised you. But open it, that all the people may gaze upon your prize and learn a lesson."

Assured, a happy smile playing upon her lips, she slowly and carefully let the burden down from her back and untied it. First appeared a head and then a pair of shoulders and out stepped a warrior almost twice as tall as she.

Turning to the king with a beaming smile she said, "This, Sire, is my husband, the most precious possession I own."

A gale of merry laughter greeted this revelation. All had stopped in their tracks to watch the action.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

В суботу дня 12-го серпня 1944, по короткій недозі в Ланкена Госпітал померла дуже добра наша членкиня **Анастасія Бурштинська**.

Від початку оснований Тов. ім. Ольги Басарабової, Відділ 46 СУА, покійна була діяльною членкою а в останніх двох роках була касіркою Товариства.

Походила з міста Скалату. Замешкала в Філадельфії через 36 літ.

Полишила в тяжкім смутку мужа Івана і трое дітей, Володимира, Софію і Івана.

Вічна Їй Память.

Антоніна Кульчицька,
секретарка.

Дня 14 липня розпращалася із цим світом членка 6 від. СУА в Рочестер, Н. Й., **Анастасія Тічка**. Покійна була членкою нашої організації від заснування, була доброї вдачі й ніколи не відказалась від народної праці.

Анастасія Тічка походила з села Жовчів, пов. Рогатин. Осиротила мужа Івана, три дочки Анну, Катерину й Марію, і сина Петра який служить при війську так далеко що навіть не міг приїхати й віддати останню прислугу своїй мамі.

Членки 6 відділу з жалем зложили вінок на її домовину, а шість членок віднесли її тлінні останки на вічний спочинок.

Спочивай дорога Сестро і нехай земля Вашингтона буде то тобі легкою.

Катерина Андрусів,
секр.

"This, my good woman," replied the king, "indeed is a lesson for all of us."

"Go forth my heralds and proclaim to the people that there will be no war today! This very day I shall call together my advisers and we will make a truce and all must compromise."

"Instead of blood, red wine will be spilled along the streets. A great banquet will be prepared for all the people. We will laugh and make merry and our women, bless their gentle hearts, will be with us to make our joy more complete."

"As for you, my ingenious young woman, and your husband, you will come with me to my court and there robes of honor shall be bestowed upon you by my ministers, for you have saved us all from the hardships of war by displaying to us your great and generously loving heart! Love, not war, should be our ruling sentiment!"

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Пані Теодозія Борецька з Нью Гейвен, Конн., пише:

"Требаб нам звернути увагу на це, щоб наше жіноцтво брало участь в життю громад, у яких живе. Цебто участь не лише в справах українських церков і організацій, але теж щоб цікавилось життям свого міста та стейту.

Тепер, підчас війни усюди по громадах американські жінки працюють більше, як колинебудь. В кожній найменшій громаді є жіночі організації, які опікуються жовнірами, їхніми родинами, сиротами, чи ведуть іншу суспільну діяльність. А скільки українських жінок готоситься до такої праці?

У кожній громаді, коли приходять місцеві вибори — жіноцтво відграє велику ролю. Переважно жінки виконують таку функцію, як збирання людей до голосування (gather the voters), і багато інших. Чи хто з українських жінок голосить ся коли до таких громадських обовинностей, чи даємо ми про себе знати при таких нагодах, щоб з нами числилися та бачили нашу охоту помочи громаді?

Між нашою молоддю генерацією є вже чимало таких, що моглиб бути олддерменами, асемблменами, конгресменами чи займатися іншими адміністраційними або політичними позиціями. А чому їх нема? Бо ми по громадах незорганізовані і через це не представляємо собою такої сили, щоб нашим молодим людям дати поміч у здобуванні позицій у місті, чи стейті.

Багато у тім вини жіноцтва, бо воно не інтересується політичними справами своєї громади та стейту. Також воно повинно дивитися на решту громадянства цьому напрямі, щоб ми не лиш працювали по своїх організаціях, але йшли у американські політичні установи, дбали про розвій свого міста, та жертвували свою працю для добра цілої Америки. Коли будемо це робити, як Українці — тоді скорше будуть числитися не лиш з нами але і з долею цих наших братів, що живуть в Європі.

Берім собі приклад хочаб з Поляків. І конгресменів своїх мають, і сенаторів, і "політикерів", по стейтах і в Вашингтоні — усюди є кому влімнутися за їх прадідну землю. Не замикаймося по своїх організаціях та гуртках: ідім працювати поруч Американців, заставляймо молодь щоб цікавилася справами свого краю, а і вона скорше колись досягне успіху, коли буде мати за собою зорганізовану силу українсько-американських громадян"

Пані Анна Настюк, з Ньюарку пише:

"Читаючи у осьмому числі

"Н. Життя" статтю п. К. Олесницької "Виховуймо патріотів" я дуже зраділа, що між нами порушено цю справу. У нашій громаді ми саме недавно обговорювали тему, що робити з нашою молодю, щоб з неї виростали добрі американські і українські патріоти.

Та хоч як важне є виховання в патріотизмі, яке дістане дитина від своїх українських родичів то чи молодь у цьому патріотизмі дальше буде виростати — залежати буде багато від цілої української громади: Чи вона цю молодь пригорне до себе та заохотить до народної праці, чи її від себе відштовхне.

У нас на жаль це друге робиться. Старші прямо відганяють молодь від роботи, боячися, щоб молодь не забрала собі "паблисіті", та не зробила чогось гірше як вони самі вміють. В нас в Ньюарку і в околиці було багато молоді, яка гуртувалася при українській Централі. Вправді хлопці пішли до війська, але дівчата остали і мають свої організації, як "Дівчата Української Централі", "Сини і Дочки України", і Клуб Дівчат, які пишуть листи до вояків українського роду. Усі дівчата гарно виховані з дому, а я ними зацікавилася та розпитувала їх, чи не моглиб вони брати більшої участі у нашій народній праці. На це я дістала таку відповідь: Ми бували не раз і не два на зборах та засіданнях зі старшим українським громадянством і все вийшли з тим вражінням, що нас там легковажать та нерадо бачуть. Часто нам говорили прямо в очі, що "ви думаєте, що мудріші чим ми, а ми без вас також потрафимо зробити, що треба у громаді і т. п."

Показується, що таки не багато зроблять без молоді, бо саме тепер треба нам усюди висилати людей, що знають Америку, мають американську школу та знають як розказати про це чого треба для добра нашої справи.

Ще раз підкреслюю, що стаття "Виховуймо патріотів" дуже на часі. Пишіть часто на цю тему, та дбайте про це, щоб нарешті наша молодь дістала голос у нашій громадській життю".

Пані Мері Мориквас, Нью Йорк, пише:

Я дуже занята, тому не можу належати до СВА. Але я запенумерувала "Наше Життя" і радію, що не завелася.

Кожне число точно перечитую, і бачу, що наші жінки зовсім не лишаються позаду американських.

В шестому числі найшла я таку корисну для нашої справи переписку редакторки "Нашо-

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ТОВ. ЖІНОЧА ПОМІЧ,
В НЬЮ ЙОРКУ

Відділ 3 СВА в Нью Йорку, допомогло товариство відоме від довгих років як "Жіноча Поміч" відбуло свої піврічні збори 10 червня ц. р. в домівці св. Юра, 217 Іст 6 стр. в Нью Йорку.

Фінансовий звіт виказав що товариство купило Воєнний Бонд 4 позички за 500 дол.; на Червоний Хрест членки зложили 44 дол. Прихід з вечірки 26 дол., дано на школу св. Юра. 3 каси виплачено 10 дол на пам'ятник героїв 2 світової війни. На 25-літнім ювілею Василя і Теклі Куницьких збірка в сумі 18 дол., пішла на школу св. Юра. Прихід зо зборів і вечірки 24 червня в сумі 40 дол., розділено по 20 дол. на Дім Старців у Слоубтург і на Семинар у Стемфорді.

Крім точно виконуваних обовязків для Союзу Українок Америки, де товариство є членом від самого його заснування, членки дбають теж про народні цілі загально, і ніколи не відмовляються від активної участі в підприємствах церковних і громадських.

Ева Кобзар,
рек. секретарка.

ВІДДІЛ 8, СВА, БРОНКС, Н. Й.

"На зборах 5 серпня, відділ 8 в Бронкс, ухвалив дати представлення й баль цієї осені, щоб були гроші в касі на потреби організаційні й діли народні.

Минулої весни були у нашій відділі гості, пані Олесницька і Бенцаль. Обидві пані промовили гарно до наших членкинь, та додали їм духа і розради. З того часу наш відділ ожив і приходять нові членкині. Оттак на цих зборах 5 серпня прийняли ми дві нові членки й придбали дві передплатниці нашої газети.

Відвідини відділу є дуже корисні. Часом членки нарікають що Централя за них забула, бо ніколи ніхто не навідається. Таксамо як в родині, коли родичі не звідаються до дітей або діти до родичів. Ми дуже раді що незадовго будемо витати у нашій відділі Голову Централі.

Наші членки закупили в Централі відзнаки СВА, а тепер ще замовляємо більше, бо ці відзнаки є дуже гарні й ми дуже горді що можемо їх носити.

А. Дзюма, голова, М. Бобецька, секр., Е. Корпало, кас.

го Життя" з репрезентаткою Клер Бут, також цікаву статтю "Від чого залежить наше місце" та "Як працювати для поширення СВА".

В сьому числі мене дуже зацікавила розвідка про знану іонірку жіночих свобод у Америці Сузан Б. Ентоні. Надіюся, що кожна жінка, яка читала цю розвідку почувала себе піднесеною на дусі. Також англійська стаття про Софію Русову незвичайно повчаюча про це як серед чужинців пропагувати українське імя.

З останнього числа стаття "Виховуймо патріотів" дає багато дуже потрібного для нас матеріалу про виховання наших дітей у патріотичному дусі, а "Багацтво у скрині" наводить думку, як тут серед наших людей багато є таких, що не мали ще нагоди оглядати скарбів нашого мистецтва.

Також найшла я цікавою допись "Приєднування Членок СВА через працю для АЧХреста". Скільки нагоди скривається для жінок у кожній організаційній праці!

Звіти з відділів СВА вказується, як дуже ця організація поступає вперед. Хоч початки були тяжкі, бо не було досить освічених жінок до праці, то всеж, ці що не тратили надії і ідейно бралися до організаційної праці довели до цього, про що кожна українська жінка в Америці мріяла довгі роки:

про свій жіночий часопис:

Дякуючи за "Ювілейну Книжку СВА" піддаю теж одну думку про майбутній матеріал "Нашого Життя".

Багато з нас не мали нагоди ходити до вищих шкіл — головно ці, які прийшли тут зі сіл. Тому знання історії України требаб тут доповнити нам. "Наше Життя" зробилоб добру роботу, колиб Ви у кожному числі поміщували передрук якогось нашого підручника історії України. Не багато нараз, бо тоді є більша певність, що кожна жінка прочитає! І прошу починати від самих початків нашої історії. Чи не можнаб використати "Історії України" Михайла Грушевського?"

"I am terribly proud of American women. I think their war record is splendid, and I am sure the same spirit of patriotism will guide them in the post-war world. I think, however, that the real challenge to our women will come when the bands stop playing and the excitement of the war drive is ended. Then work for women will be that of reconstruction and rehabilitation of the war-scarred veteran. People sometimes forget that we still have 90,000 veterans of the last war in hospitals. There will be more this time. It's a bigger war. We had only 5,000,000 men under arms last time, and now we have 11,000,000."—Mrs. Lawrence H. Smith, national president of the Women's Auxiliary of the American Legion:

БІЛЯ ХАТИ І КУХНІ

Як подає харчевий уряд — через вересень і жовтень будемо мати багато волового, телячого та баранячого мяса, але гіршої якості. Таке мясо у своїй відживчій вартості не рідниться багато від найвищих родів. Одинока ріжниця є та що воно твердше і треба його довше варити. Тому найкраще надається для цього, щоб його варити на огні, під покришкою. Суха горяч, в печі мяса, не змягчить. Але поваривши його на вогні з приправою коріння та ярини дістанемо дуже смачну страву, яка у нічому не уступає печеному мясові, чи стейкам. Подаємо два приписи на мясо гірших родів, додаючи, що кожний кусень мяса для цього припису добрий.

Мясо з помідорами

4 ф. мяса,
1 годівка часнику,
½ шклянки муки,
2 ложки соли,
Перець до смаку,
Півтора шклянки соку з помідорів,

Товщ, цибуля, кусень селери.

Натерти мясо часником та зсипати мукою змішаною з солю і перцем. Зрумянити мясо з усіх сторін на товщі. Додати сок з помідорів, покраяну цибулю і селер та щільно прикрити покришкою. Варити на низькій огні поки не змякне. Як треба — додати води. Біля пів години перед покінченням варення можна вкинути ярину, яку хочемо подавати разом з мясом: бараболу, моркву, фасольку чи що інше. Як ярина і мясо готові — вибрати їх на тарілку та держати у теплі місці. За цей час заправити сос мукою та кваною сметаною.

Стейк з цибулею

6 цибуль, покраних в качілля,
2 ф. стейка, "комершел або ютіліті грейд",
2 ложечки соли,
Перець до смаку,
½ шклянки муки,
1 шклянка води,
3 ложки січеної зеленої петрушки,
½ шкляки червоного вина,
Товщ.

Присмажити цибулю на товщі на жовту краску. Вибрати з товщу, а на це місце покласти оточаний в муці з солю та перцем стейк. Прирум'янити з обох сторін. Покласти на верх цибулю та залити вином. Прикрити щільно покришкою і варити на низькій огні біля години і пів. Підливати водою, як википить вино. Вибрати мясо на тарілку враз з цибулею, а сос заправити мукою і водою: дві ложки муки і стільки води,

щоб усього разом була одна шклянка.

Порошки до презервування

Департамент Рільництва у Вашингтоні видав спеціальне остеререження для господинь, щоб не вживали реклямованих порошоків, які нібито мають захоронювати ярину чи овочі перед зіпсуттям. Порошки, які появилися на ринку, мають у собі такі складники, що вправді в малій скількості, яка припадає на один сдоїк, вони не виходять, але коли презеровану страву споживати день по дневи — можна шдункови накоїти лиха. А крім цього — багато з цих порошоків, які появилися на ринку, взагалі не мають сили хоронити консерву перед гниттям. Інші вправді хоронять, але при цьому нищать вітаміни в ярині та овочах. Тому, якщо господиня хоче мати на зиму здорову і повновартісну консерву — нехай краще потрудиться, щоб зготовити усе чисто та варити після припису, а не полагатися на реклямованих порошоків.

СІЛЬ У СТРАВИ

Приписи часто подають, щоб солити страву "до смаку" Та така вказівка не вистарчає не лиш тому, що багато страв має інший смак на сіль як їх приготуємо, а инчий, як витягаємо з печі. У деяких стравах сіль виконує ще свою окрему працю у часі їх приготування як пр. задержує вітаміни у ярині, витискає сок з мяса і т. п. Тому при соленні страви краще держатися кількох загальних правил:

При варенні ярини треба сіль вкинути до води на самому початку. На кварту води треба брати одну ложку соли, не забувати при цьому, щоб ярину варити у найменшій скількості води. При варенні бараболь треба вживати дві ложки соли на кварту води.

Мясо, яке варимо у воді, або смажене треба солити тоді, як вже майже готове. Це саме зі стейками і чапсами: коли посолити їх перед смаженням сок з мяса вийде наверх а мясо буде сухе тверде. Зате печеню треба насолити перед печенням.

На хліб, пенкейкс, булки і инче цього роду тісто вживати пів ложки соли на шклянку муки.

Крихта соли, додана до білка, приспішує розбиття його на піну, а при цьому піна не буде так швидко водніти, коли відставимо її на хвилину. У всіх солодких печивах, як па-

Хотілиб Менше Важити?

Кожної днини міліони людей заживають ліків, вправляють руханку, потяються по купальнях — навіть валкують качальками від тіста! — лиш на це, щоб стратити кілька фунтів тіла. А стільки труду та самовідречення завдають вони собі не для цієї одної причини, щоб зменшити обем стану, чи позбутися другої бороди. Багато людей робить це для здоровля, бо ненормальна вага є для цього поважною не безпечною. Смертність серед товстих людей є частіша, чим серед худощавих, а деяких недуг прямо годі лікувати поки недужий не зменшить своєї ваги до нормальної.

Після дослідів медицини одинокою причиною, чому люди товстіють є це, що вони їдять надто обильний харч. В Медичній Школі, веденій при Мішиганським Університеті просліджувано цю проблему цілий ряд недужих на такі недуги, які після загального погляду викликають у людини надмірне товстіння. Усю поживу, яку ці недужі діставали вважали та аналізували кожного разу у окремих лябораторіях. Хорих ставили на вагу кілька разів у день, і вони при устаєній скількості харчу для їхнього організму тратили на вазі з такою прецизійною докладністю, що можна було наперед обчислити, скільки вони важитимуть після місяця лічення. І такі обчислення усе показувалися правдивими: вага лікування спадала правильно до такої, яку заповідав лікар.

Часто чуємо заввагу: він, чи вона товстіє, бо у них в родині від поколінь не було худих. Після дослідів згаданого університету люди не діличать надмірного товстіння, але нахил до надмірного їдження. Можна діличити ріст, будову тіла, але не товщеву поволуку, яким це тіло покриється коли будемо йому надто догоджувати. Навіть прийнятий загально погляд, що деякі недуги залоз викликають надмірне товстіння — теж показався нестійним. На клініці при мішиганським університеті самою лиш діетою, без уживання ліків, недужого на залози, який важив 560 фунтів — допроваджено до нормальної ваги.

Прспагованим способом на зменшення ваги тіла є руханка та масажі. Ціла галузь бізнесу, нечислимі "заведення краси" по цілім краю повстали завдяки цьому, що рекляма успіла переконати жіноцтво

про це, начеб за кілька годин можна було зняти з людини кілька фунтів непотрібної ваги.

На ділі руханка лиш у малій часті і далеко більшим трудом досягає це, що робить обережне їдження. Людині треба йти в гору двацять поверхів, щоб позбутися з тіла енергії, яку дає скибка зїдженого хліба. Ходячи пішки позбуваємося з тіла сто калорій на одну пройдену милю. А це саме досягнемо відмовляючи собі ледви одної унції сметанки у нашій їді! Подібне діється з масажима та паровими чи іншими купелями, через які заведення краси прирікають жінкам, що стратять кілька фунтів і на позір цих обіцянок додержують. Тайна лежить у цьому, що під масажем у парі, чи у купелі наше тіло тратить багато води — навіть три, чотири фунти зразу. І вага справді викаже результат, а жінка піде домів рада, що за кільканацять долярів має це, на що потребувала кілька місяців відмовляти собі цукорків, чи мороженого. Але ледви кілька випитих кварт води, чи іншого плинну в нівець оберне усі пройдені забіги у заведенні краси — лиш не поверне заплачених грошей.

Чому люди переїдаються? Майже усі звірята перестають їсти, як мають досить. Але чоловік ні, і на це складаються ріжні причини, теж устаєні наукою. Люди шукають приємности у надмірній їді тому, що самітні, нудьгують, або журяться. Мала активність у зарібковий чи інший праці теж заставляє людину повертати часто думкою до їди, та споживати її більше, як треба. Деколи окруження людей, та обставини серед яких мусимо жити, хоч нам вони не доводили — винні цьому, що шукаємо приємности у страві.

Кожний чоловік має свою "ідеальну вагу" відповідно до цього, як високий та яка у нього будова костей. І повинен її держати та незбільшувати переїданням, бо з цим іде старість перед часом та недуги.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

ПЕРЕДПЛАТИ

	Нові	Разом
Відділ 1 Нью Йорк Ситі	2	26
Відділ 5 Детройт, Міш.	2	36
Відділ 8 Бронкс, Н. Й.	2	8
Від. 22 Джерзи Ситі, Н. Дж.	1	22
Відділ 36 Шикаго, Іл.	1	18

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ 5 Детройт, Міш.	25.00
Відділ 22, Джерзи Ситі, Н. Дж.	10.00
Відділ 31, Детройт, Міш.	5.00
Відділ 54, Бриджпорт, Па.	5.00

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД С.У.А.

Василь і Анна Годяк. Дітройт, Міш., \$3.50; Марія Дідоха, Бронкс, Н. Й., \$3.00.

ШКОЛА І ЗДОРОВЛЯ ДИТИНИ

перший раз у дитина входить у світ, для новий незнаний. Забередешо часу, поки вона приміниться до нових обставин, а чи час цей буде довгий чи короткий — залежати буде у великій мірі від здоровля дитини. Залежати-ме від цього, чи дитячий організм відпорний на усі недуги, на які дитина наражена входячи у школу. Якщо у неї організм не забезпечений — дитина зразу пічне занепадати на здоровлі, опускати школу та заїедбувати науку. Тому родичі мусять подбати про це, щоб щепленням захоронити дитину перед заразливими недугами, як дифтерія, віспа, шкарлатина і т. п.

Хоч як популярними та доступними для усіх дітей є тепер ці щеплення — то всеж, ледви 60 на сто дітей приходять в перше у школу защеплені проти заразливих недуг. Вина у цьому самих родичів, бо навіть найбідніші мають нагоду защепити дитину користаючи з безплатних станиць здоровля, які є у кожній місцевості. А колиб усі родичі дбали про це — стан здоровля по школах бувби далеко кращий, а з ним і поступ дітей у навчанні шкільних предметів. Бо нездужаючі діти переривають науку, тратять лекції, а вертаючи назад мусять здоганяти других спиняючи правильний біг навчання.

Але саме защеплення дитини проти недуг не є вже усім, до чого родичі та школа є зобов'язані, коли іде про її здоровля. Родичі та школи мусять ще тісно співпрацювати зі собою у цьому напрямі, щоб хоронити зір, слух і інші змісли дитини, щоб дати їй чисте та здорове приміщення у часі науки, здорову воду, молоко та поживний полуденок підчас перерви. Щоб дитина не писала та читала у темноті, щоб мала де вмити руки перед їдою, не сиділа у глоті та зле провітрюваній кімнаті. По великих містах, де школи побудовані після вимог сучасної гігієни — дитина здебільша має у школі ці всі зовнішні обставини. пригожі для її здоровля. Де цього нема, там родичам треба пильніше доглядати дитину, стрічатися з вчителькою, слухати її завваг та часто заводити дитину до лікаря. На це, щоб у час помітити, колиб дитячі змісли чи загальний стан здоровля потребували зміцнення, спочинку, чи поправки.

Важним для фізичного розвою та доброго стану здоровля дитини є це, щоб родичі вчасно вчили її правил гігіє-

ни щоденного життя. Починаючи з малого: від необхідности часіого миття рук, зубів, купелі до способ захорони перед простудою, вмілого вживання зору, слуху, здорового добору поживи, здержливости перед шкідливими напійками і т. п. Правда, богаго цього знання дістає тепер дитина у школі, бо воно входить як предмет у шкільне навчання. Але воно не богато придається дитині, коли родичі, а в першу чергу мама, не догляне у хаті, чи дитина справді перестерігає цього, чого у школі її учили.

Родичі часто роблять цю ошибку, що винують нездібности або лінивство дитини за злі поступи у школі, не розслідивши, чи причина не лежить у стані здоровля дитини. Може дитина тому зле вчиться, що короткозора, добре не чує, або ослаблена. І вистарчать окуляри, чи відвідини лікаря від вух, чи відповідна дієта, щоб дитина поборола труднощі у науці, набрала до неї охоти та робила правильні поступи.

Здоровля фізичне шкільної дитвори має великий вплив на її умовий розвій та поступ у науці. Тому коли родичі хотять, щоб дитина винесла зі школи якнайбільше знання нехай бережуть її здоровля на кожному кроці. А саму дитину нехай вчать від найменших літ, як хоронити себе перед недугами, розвивати силу та відпорність.

БОЧКА СОЛИ

(Продовження Стороци 4-ої)

просто на мої коліна. По представленні я віддала згубу пані, що привела тут дівчинку. виявилось, що живемо у сусідстві, тож вертаючи спільною доріжкою ми розговорились. Пані була дуже мила, гарна й привітна, дівчинка незвичайно второнна дитина. На прощання я висловила свій подив.

Ваша донечка, пані, просто полонила мене.

На ті слова якась трохи збентежена усмішка промайнула по лиці тої молодой, вродливої жінки.

— Я дуже тішуся, що Ама подобалась вам — тільки тут приходиться мала поправка — це моя внучка. — Ну, я дуже молодо вийшла заміж — додала вона, бо безкрає оторопіння відбилось видно на її мій лиці.

Я не така старенька бабуня, бо й моя дочка молоденькою рішилась вийти заміж.

Я назвала її "золотоглавою" бабунею (вона була білявка), хоч звичайно бабуні є срібно-волосі. Ми розійшлись у дружньому настрою.

За декілька днів ми стріну-

CUSTOM MADE PERSIAN LAMB COATS

Не треба багато розписуватись про небувалу нагоду яку тепер можна знайти у вирібництві Михайла Туранського. Кожна розумна жінка знає що тепер добра пора замовляти зимові футра.

Власне тепер у Михайла Туранського знаходиться один з найкращих виборів шкірок Persian Lamb у цілїм місті. Ви лише виберіть жмуток шкірок, скажіть нам яку моду хочете і ми вам виробимо чудове футро до ваших найвибагливіших.

Замовте футро тепер щоб було готове на зиму. Так як все у Михайла Туранського купується з довірям.

Michael Turansky

350 SEVENTH AVENUE

NEW YORK CITY

Межи 29 і 30 ул.
на 16 пбверсі

Замкнено в суботу
Lackawanna 4-0973

БІЛА РЕЧНИЦЯ ТЕМНО-ШКУРИХ

(Продовження зі сторони 1-ої)

ще жінки у цьому світі ще сьогодні таке, як у найтемніших часах історії. Жінку-дружину купує тубилець так, як коня на торговиці, також уся найтяща фізична праця, необхідна для вдержання хати спочиває на її плечах. А чоловікови можна до схочу вживати безділля, пити, чи грати в кости.

І саме ці чоловіки, які звикли дивитись на жінку, як на нище за себе сотворіння, вибрали

лись знов. Тим разом пані вели жвавенького хлопчину.

Цей бравий молодчик зовсім не схожий на свою сестричку, — завважила я, витаючись із товариством.

— Це не її брат, а вуйко. Це мій синок.

І пояснила мені, що повдвіла по кількох літах подружжя, а що донька рано залишила її вийшовши заміж, то й вона, щоб самітною не лишитись, одружилась вдруге.

— Виж самі присудили, що я не така старенька, — додала всміхаючись до мене.

(Кінець буде)

своєю політичною речницею Вайолет Ливингстон Белингер.

Вайолет Белингер не проповідує рівности рас білої та чорної, бо така справа там ще передвчасна. Але вона бореться за кращі економічні відносини, освіту та суспільне місце для темношкурних з такою послідовністю та енергією, що тубильці вважають її прямо своєю визвольницею.

Прийхавши у Полудневу Африку малою дівчинкою вона зжилася з населенням та почала спочувати долі темношкурних. Покінчила місцевий каледж та поїхала у Англію, щоб на оксфордськїм університеті добути научний степен. Після цього вернула опять у Полудневу Африку та обняла там як професор катедру історії на одному з університетів. Почала теж займатися політичною працею і в 1938 році у перше кандидує на посла у виборах темношкурних. Мала проти себе чотирох противників і кожний з них давав голову за це, що її як жінці не вдасться побороти пересудів тубильців та вийти посолкою. Та Вайолет Белингер вибори виграла, а у цьому році стала ще й головною речницею-спікеркою цілого темношкурного населення Унії, яке числом досягає 24 мільонів.

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА І ЇЇ ВПЛИВ НА РОДИННЕ ЖИТТЯ

(Продовження зі сторони 2-ої).

ку з часом минуться, а покажуться усі додатні сторони, які принесе її військове виховання. П-ні Роджерс, яка порушує справу регулярної жіночої армії, не торкає одначе впливу військового виховання жінки на родинне життя. Вона тільки вказує на користи загального характеру у військовим званням, які може дуже добре сповняти уніформована жінка. Та є ще одна вельми додатня сторона військового виховання, яке буде мати великий вплив на родинне огнище. І це є справа великої ваги, над якою варта подумати трошки довше. Це справа виплекання у жінці нових прикмет через військову службу та карність.

Кожний воєнний час записується упадком моралі та обичаїв. Але як розглядати такі проступки нелітних, то часто мають вони початки ще у передвоєнних часах. Дитя родиться з чистою душею і мати дістає цей дорогоцінний матеріал, щоб плекати цю божу істоту, так як її характер, знання, інтелігенція а в кінці материнське серце наказує. Добре коли мати має цей характер, знання і інтелігенцію, тоді очевидно можна сподіватись кращих наслідків. Та скільки матерей не має цих важних душевних прикмет, а родять дітей і від коліски не можуть защебити в цій невинній істоті добрих прикмет, пускаючи їх на світ на горе других та власне.

Скільки є таких матерей, що вони самі є чесною душею, походять з чесного роду і радять виховати своїх діток якнайкраще. Та часто поза свої добрі наміри і характерність в них бракує сильної волі, рішучості і строгості. Це матері слабосильні, якими з часом діти правлять. Є матері, які не можуть або не уміють завести системи в родинному життю, бракує їм способу, щоб завести дисципліну і карність у вихованні дітей у передшкільному віці. Подавляюча частина мамів надіється на час, коли дитина почне ходити до школи. Тоді нехай школа виховує. Багато родичів жде як спасення того часу, коли їхня дитина піде до школи, до церкви і їм хоч частинно спаде одвічальність за виховання дитини. Забувають, а багато з них зовсім не знає, що виховання дитини залежить саме на тих перших днях, місяцях і літах, коли дитина є під виключною опікою матері. Певна річ, що церква дає дитині релігію, віру в Бога, в добро. Школа дає знання, просвіту і в будучності якийсь фах чи професію, та

заведе у щоденному родинному життю системи і карності. Це має знати мати і мати найперш.

Якже ця мати защепить заводи чесноти і характерности, коли вона їх сама не має? Як заведе вона рішучість, карність, як в неї самої цього бракує? Потрібно отже сильної матері, не тільки сильної фізично, але сильної волею, характером. А таку саме жінку, будучу матір може нам виховати і дати — військи, військова школа.

Знаємо з давніх давен, з історії, що військове життя це одна велика дисципліна. В армії мусить бути все в порядку. Цілий спосіб військового життя є уложений у великій системі і кожен вояк прирдержується цієї системи дуже точно. На цій карності і системі саме полягає увесь успіх цілої армії, а там і цілої держави. Жіноча армія є основана на таких самих вимогах і установах як і мужеська. Жіноцтво в армії виховується строго. Тут жінка має військові фізичні вправи і тим вона будує своє здоров'я. Такі фізичні вправи збудують в неї правильну поставу, енергійний хід, бистрий погляд та рішучість. З тим безумовно йде у парі сильний характер, сильна воля, значить: у здоровому тілі здорова душа. Жінка сильної волі, сильного характеру держить сама себе в карності і дисципліні. Не зносить неохайності, оспалості, нерішучості. Не зносить не порядку, всякого опізнення і подібних шкідливих впливів на її життя і на її обставини. У цей спосіб через військовий вишкіл жінка набирає прикмет, які вийдуть на добро її та родині.

Насувається думка: коли дівчина скінчить Гай-Скул, в літах скажемо — 18, тоді обов'язково повинна піти на два роки до військової школи і там добути такі ціхи фізичні і моральні, яких не є в силі дати ані школа ані церква. По двох літах військової школи, дівчина що має 20 літ, може остати у війську і добиватись там карієри, або може з обновленою силою і здоров'ям вернути на вищі студії. Може теж вернути домів і вийти за муж. Тоді матимемо добру дисципліновану матір, сильну і здорову, яка виховає нам здорове покоління.

Америка — чудовий край! Є нагода для всього. Життя гарне, тільки мсують його ці розвезені пусті голови, яким з малку защеплено злі засади і вони сіють роздор і хаос кругом себе, сіють неморальність і безголовля та стають суспільним тягарем. Очевидно, справа військової школи, це справа самого жіноцтва. Загально дівчата бояться військового жит-

тя, бояться тієї дисципліни, яка панує у війську і вже самий цей факт вказує, що дівчина потребує того військового виховання, бо там саме вона позбудеться цього страху і стане сильнішою і відважнішою.

Пересічна дівчина, коли скінчила Гай-Скул, добуває якусь працю, от і все. Довгі літа у школі, кожен день висиділа по п'ять-шість годин а часом ще стільки дома над домовими задачами. Потім негайно обов'язково до праці, і знова сидить по сім або вісім а то й більше годин біля машинки, над усякими офісовими проблемами, без руху, без сонця і помалу нидіє фізично, а з часом і душевно. Булоб добре, щоб перебити дівчині таку одноманітність і вислати її на обов'язкові вправи до військової школи. Від такої військової школи не буде ухилитись жадна дівчина, коли вона зрозуміє і переконається, що це принесе їй добро. Військовий однострій вправді не є блискучий, не є принадний, як вечірна сукня галлівудської зірки, та зате він є символом великої відвічальності і державної служби. Жінка, яка носить військовий однострій є вельми цінена і поважана, має більші привілеї а понад усе відчуває по честь, що служить під зоряним прапором славної країни. Цей самий факт ставить її в таку одвічальність, що вона усіма силами, цілим серцем душею старається не заплямити свого становища якимнебудь недомаганням. Увійшовши раз на такий правильний шлях і виробивши в собі сильну волю і витривалість, дівчина з військової школи не зйде так легко з правильного шляху, і таким вона буде йти в дальшому цивільному життю.

Певна річ, що таку саму військову службу треба завести й для юнаків по скінченні Гай-Скул. Скільки то при поборовах оглядинах лікарі знаходять молодих хлопців, що терплять від усяких недомагань і ці самі лікарі говорять, що юнацтво в Америці "ту софт". Треба гарту, фізичних вправ, більше серйозності, одним словом треба мати військовий вишкіл, який гартувавби наше юнацтво, однаково дівчат так і хлопців.

Купуйте воєнні бонди!

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUCKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

ЯКИЙ ХОСЕН МАЄМО З ПРАЦІ В ЧЕРВОНОМУ ХРЕСТІ

(Продовження зі сторони 3-ої)

другим знанням допомогти.

Не кажіть, що даром працювати не хочете! В АЧХресті крім 4.осіб в стейті, платні ніхто не має: все охотники. Зважте на знання, яке винесете з курсів АЧХреста, а воно буде Вам пожиточним і потрібним не раз і не два в життю. Окрім цього будете мати вдоволення, що і ви чимось причинилися для так великої та гуманної Організації як Американський Червоний Хрест.

Марія Сена

2-га заступ. голови С. У. А.

Дітройт, Міш.

ПЕРЕПИСКИ РЕДАКЦІЇ

Пані С. Ковбаснюк, Нью Йорк. Допись використано пізніше, бо на цю тему було вже до тепер у двох числах.

Пані М. Дейнена, Овера, Аргентина. Радіємо, що Ви стали передплатником Нашого Життя, та у Вашій далекій стороні шлемо ширий привіт. Вдячні будемо за вістку, чи є у Вашій місцевості українські жінки. Коли так — прохаємо заохотити їх, щоб написали нам дещо про своє життя.

Пані Михайлина Будник і Софія Федько, Едмонтон, Канада. Шлемо шире подяку за слова заохоти та признання Вам та усім членам Товариства.

Пані Ю. Шустаневич, Дітройт. Щира дяка за допис. З Дітройту маємо теж передплатників споза США, а в Н. Житті подаємо лиш цих, що прислали відділи.

Пані Анна Настюк, Ньюарк. Щира дяка за вірцевий звіт з діяльності юнгу АЧХреста.

.....Пані Анна Багрян, Феніксвіл. Вірші ним разом не можна було помістити.

Пані М. Моринкас, Нью Йорк. Щира дяка за лист. Кожний часопис був би гордий, колиб мав таку читачку як Ви. Не забувайте час від часу написати дальші свої помічення про "Наше Життя", бо вони цікаві і цінні.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

MICHAEL DARMOPRAY

Real Estate Insurance

NOTARY PUBLIC

Telephone, MARKET 3151

809 North Franklin Street
PHILADELPHIA, PA.

MR. & MRS.

MIKE SYWULAK

CAFE

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370